

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαρ ἡ ὄρις, λ. 40, τρις ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ πρώτη σκέψις περὶ ριζικῆς καὶ πραγματικῆς διορθώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς πολιτικῶν πραγμάτων συνεπάγεται εὐθὺς μεταβολὴν ἰδεῶν καὶ προσώπων. Ἄλλ' αἱ ἀτομικότητες δημιουργοῦνται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ δὲν εἶνε εὐκολοὶ ἢ μεταβολὴ τῶν λογικῶν κανόνων εἰς τοὺς ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότας. Ἡ ἐπικρατοῦσα σήμερον ἡλικία συνέζησε καὶ συνουσιώθη οὕτως εἰπεῖν μὲ δύο κεφαλαιώδη ἀξιώματα, μὲ τὸν ὑλισμὸν ὡς δόγμα κοινωνικὸν καὶ μὲ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον ὡς δόγμα πολιτικόν. Θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ἐξετάσωμεν, διὰ ποῖα αἰτία ἢ ἔνεκεν τίνων ἐλλείψεων ἢ Ἑλληνικῆ κοινωνία καὶ πολιτεία ἐξετροχιάσθη πρῶτως. Τὸ πρᾶγμα ὅμως εἶνε καταφανές καὶ ὑπόκειται ὑπὸ τὰ βλήματα πάντων. Παράδοξοι ἰδέαι περὶ τιμῆς καὶ καθήκοντος διατρέχουσι πάντα σχεδὸν τὰ κοινωνικὰ στρώματα, συγκεφαλαιούμεναι εἰς αὐτὸ τοῦτο, εἰς τὴν ἄρνησιν τούτῃσι πάσης ἀληθοῦς φιλοτιμίας καὶ παντὸς κοινωνικοῦ καθήκοντος. Τὸ δὲ παρὸν ὑπουργεῖον συνετέλεσεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο νὰ ἐκτεθῶσι δημοσίᾳ καὶ πομπῶς πολλὰ κοινωνικὰ ἔλκη, τῶς ἀφανῶς ὑποβόσκοντα τὴν ὑγίαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Εὐτύχημα ἀνυπολόγιστον εἶνε βεβαίως, ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα μένει κατὰ μέγιστον μέρος ἀδιάφθορον καὶ ἑλληνικώτατον· ἀλλὰ τὸ πατριωτικὸν πνεῦμα ἔπαθε τραύματα σοβαρὰ καὶ ἐπικίνδυνα. Ἀναίσχυντα ἀνδράποδα συνείθισαν πρὸ πολλοῦ νὰ ὑπομειδιῶσι σαρκῶνιον, ὡς αἰεὶ ἀκούωσι λόγον περὶ πατρίδος καὶ καθήκοντος καὶ νὰ εὐφρολογῶσι μετὰ κυνισμοῦ εἰς πᾶν ὅ,τι λέγεται ἄσχετον πρὸς τὴν εὐζωίαν καὶ τὸ βαλάντιον. Τὰ ἐννεα δέκατα τῶν γνωστοτέρων ἀνδρῶν εἶνε σήμερον τοιοῦτοι, οἱ κτρά ἐρείπια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἀξιοδάκρυτα σαρκία, τραφέντα ἐν τῇ ἀπιστίᾳ καὶ τῷ ἐγωῖσμῳ καὶ μόνην ψυχολογικὴν ἡδονὴν ἔχοντα τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τὴν χλεύην τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος.

Χάριν βεβαίως τῶν τοιούτων διπλῶν δὲν ἐπικαλούμεθα ἡμεῖς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος ἐκάστοτε· εἰς τοὺς ἐμπεφορημένους τοιαύτας σαπρὰς καὶ ἐλκώδεις ἀρχάς, τὰ πολιτικὰ σκάνδαλα, ὧν εἶνε θέατρον ἡ Ἑλλάς, προξενοῦσι τέρψιν μᾶλλον καὶ θυμηδίαν, διότι θεωροῦσι τὰ σκάνδαλα ταῦτα ὡς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἑαυτῶν ἀρχῶν καὶ ὡς ἐπιδοκιμασίαν τῆς ἑαυτῶν λογικῆς. Ἡμεῖς ἀποστεινόμεθα πρὸ παντὸς πρὸς τὴν ἐν τῷ σχηματίζεσθαι νεολαίαν καὶ πρὸς τὴν διατηρήσαντας νεάζουσαν τὴν καρδίαν καὶ ἀκαταδάμαστον τὴν εὐθύτητα

τοῦ χαρακτήρος. Τοιούτους ἀναγνώστας μόνον περὶ πολλοῦ ποιούμεθα καὶ τοιούτους φίλους ἐπιζητοῦμεν. Ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς πατρίδος, αἱ ἀήδεις προσωπίδες, αἱ ἔχουσαι στερεώτυπον τὴν χλεύην ἐπὶ τῶν χειλέων, αἱ θεωροῦσαι ἀναξιοπρεπὲς νὰ συγκινηθῶσιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δόξης, εἶνε ὄχι μόνον ἄχρηστοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεῖς. Ἡ προσφιλεστέρα ἡμῶν σκέψις καὶ φροντίς εἶνε ἡ νεολαία, τὸ μέλλον καὶ ἡ ἐλπίς τῆς πατρίδος· ὅταν τὸ πνεῦμα τῆς νεολαίας διαμορφωθῇ ὑγιές, λαμπρὸν, εὐτολμον καὶ φιλόπατρι, ἡ ἀναγέννησις τῆς χώρας, ἡ πλήρης καὶ πραγματικὴ καὶ ἀμετάτρεπτος, ἔσεται μόνον ζήτημα ὀλιγίστου χρόνου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐκολοὶ ἢ ἀπώθησις τῆς διαφθορᾶς, ἥτις ἐπαπειλεῖ ὡς ἀμπωτὶς νὰ κατακλύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν νέαν γενεάν καὶ αὐτὰ τὰ βρέφη τὰ ἀπὸ τῶν μαστῶν. Πρὸ πάντων πρέπει ἡ νέα γενεά, ἡ φύσει εὐπιστος καὶ ἀπονήρευτος, νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τῆς ἀπάτης. Πρὸ δύο ἑτῶν τίς ποτε ἠλπίζεν ὅτι τὸ ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀνορθώσεως τῶν νόμων καταλαβόν τὴν ἐξουσίαν κόμμα προπαρεσκευάζε μακρᾶ χειρὶ τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βελέντζα καὶ ἐμελέτα τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρίας πρὸς ἀποξήρανσιν τῆς Κωπαίδος;

Ἄμεσος κληρονόμος ἀδόξου καὶ ταπεινῆς ἐποχῆς ἡ νέα γενεά τῆς σήμερον καθήκον ἔχει νὰ προπαρασκευασθῇ ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἀπαιτεῖ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐποχῆς. Εἰς τὸν ναὸν τῆς σημερινῆς λατρείας, ὅπου θεοποιήθη ὁ Βισνὸς τοῦ κομματισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας ἡ νέα γενεά δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ, εἰμὴ ὅταν εἶνε ἀποφασισμένη νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον τὸ εἶδωλον καὶ νὰ κατασκάψῃ τὸν ναόν. Ἐὰν ἡ νεότης ἀγαπᾷ τὴν ἑαυτῆς πατρίδα, ἐὰν φλεγμαίνεται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδῃ αὐτὴν κραταίαν καὶ ἐνδοξὴν καὶ βαρβαρομάχον, πᾶς συγχρωτισμὸς μετὰ τῆς νῦν κυβερνώσης ἡλικίας ἔσεται ὀλέθριος εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Πᾶν ἐνοστικτον, πᾶν αἰσθημα, πᾶσα γνώσις ἢ ἡθελε προσκταῖσθαι ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης πολιτικῆς εἶνε ἰός· ὑπουργὸς καὶ δηλητηριώδης, προωρισμένος νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐπιδημίαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπογόνους αὐτῆς καὶ νὰ διαιωνίσῃ τὴν φαυλοκρατίαν ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Δὲν πρέπει ἡ νεότης νὰ ὀρμάσῃ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ αὐτῇ τῇ πονηρᾷ καὶ ἀμαρτωλῇ· πρέπει ὡς ἄνθος τριφερὸν καὶ εὐαίσθητον νὰ ἀποσυρῆ ἐντὸς ὑλοφράκτου ἀνθοκομείου, ὅπου νέα αἰσθήματα, νέα ἰδέαι καὶ φρονήματα ὅλως ἀντίθετα ἐκείνων, τὰ ὅποια τοὺς μικροὺς μετασχηματίζουσι νῦν εἰς μεγάλους καὶ τοὺς γελοίους

εις σπουδαιοτάτους, θά καταστήσῃ τὸν ἀέρα ὃν ἀναπνεύει ζωτικὸν καὶ εὐκρατον καὶ εὐώδη. ὡς τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ μνήμη τῶν προγόνων ἡμῶν. Τίνα ἐκ τῶν νέων ἀποδειλιᾷ ἡ ἱερὰ ἀποστολὴ τῆς νεολαίας; τίς δὲν ἔχει ἀποφασίῃ ἢ μετὰ τῶν ὁμογενῶν συνηλικιωτῶν αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ἢ καθ' ἑαυτὸν φιλοπονῶν ἐν ἀγίᾳ ἐγκαρτερῆσαι, ὅπως προαγάγῃ τὴν προσωπικὴν του ἀξίαν, τίς, λέγομεν, ἀληθῶς φιλότιμος νέος; δὲν ἔχει ἀπόφασιν νὰ ἀποτινάξῃ, ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα, τὸν ἐπονειδίστον ζυγὸν τῆς φαυλότητος καὶ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἀσχύνης;

Ἐξήκοντα ἤδη ἔτων κράτος ἡ Ἑλλάς κείται εἰσέτι ἐν τὸς τοῦ λίκνου τῆς νηπιότητος καὶ περιεδῆθη μὲ σπάργανα χαρτίνου νομοθεσίας, παραγγεληθέντα διὰ τὸ εὐωνοῦν ἐξ Εὐρώπης, νέοι δὲ Κορὺβαντες, οἱ πολιτευταὶ αὐτῆς, ὀργαζοῦνται καὶ ὀργιζοῦσι καὶ θυροβαποιοῦσι περὶ τὸ λίκνον, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸ ἔθνος τὰς κραυγὰς τοῦ νηπίου. Ἐξήκοντα ἔτων νήπια περιμένομεν νὰ ἀνδρωθῇ ἡ νέα γενεὰ ὅπως ἀνδρώσῃ καὶ τὴν πολιτείαν καὶ ἀμνηστεύσῃ ἐνώπιον τῆς ἱστορίας τοὺς ἐνόχους; τῆς σημερινῆς παρὰ φύσιν παρακμῆς. Μία πρὸς μίαν διήλθεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν αἱ περιστάσεις αἱ εὐκαίροι; καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπιπτεν ἐκάστοτε χαμαὶ καὶ πρηνῆς ὡς ἐθελότυφος ἵνα μὴ ἴδῃ καὶ μὴ ἀκούσῃ τί συμβαίνει περὶ αὐτῆν. Ἀλληλοκτονούμεθα ἀντὶ νὰ διοικώμεθα καὶ ἀπεταμιεύθημεν ἀξιοθαυμάστου ζήλου ἐν τῷ κεντρικῷ ταμείῳ ἡ χρεωκοπία, μένει δὲ κληρονομία εἰς τὴν νέαν γενεάν μόνον ἢ φειδῶ καὶ ἡ περὶ τὰς διαχειρίσεις τιμῆ, ὅπως πληρώσῃ τὰ ἀσκοπα χρῆσπα τῶν προκατόχων. Συνηθροίσθησαν παλινοφθαλμοὶ ἐπὶ παλινοφθίων καὶ ἀφροσύνη ἐπὶ ἀφροσύνης ἢ δὲ φρόνησις τῆς νέας γενεᾶς τοῦ λοιποῦ θὰ διαλάμψῃ ἀν ἀπορύγῃ νὰ μιμηθῇ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῆς καθεστηκυίας ἡλικίας. Εἰς τοῦτο συνίζονται σήμερον ἡ ἀξία τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν οἱ ὁμολογοῦντες σήμερον τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν εἶνε οἰέντιμότεροι καὶ εὐλικρινέστεροι, οἱ δὲ διαφθορεῖς οἱ πεισματωδῶς ἐμμένοντες εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ἀναντικατάστατοι, ὅπως οἱ σήμερον ὑπουργοὶ, ὑπερέβησαν καὶ τοῦ γελοίου τὰ ὅρια. Ἔω νεότης, εἶθε νὰ μὴ σὲ ἐπιρρέασῃ ἐν οὐδενὶ πράγματι ἢ ἱταμότης καὶ ἡ μωροσοφία τοῦ κυβερνῶντος κόμματος· αὕτη εἶναι ἡ πρωτίστη πρόνοια ἢ ὀφείλεις νὰ προνοήσῃς ὑπὲρ σεαυτοῦ καὶ τῆς πατρίδος.

Κ. Ἱεροκλῆς

Η ΓΑΛΛΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΠΙΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ.

Α

Οἱ Λεβαντινοί

Ἐπισημασθέντες εἰς τῶν θανασίμων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι ὁ συμμαχῶν πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δὲν προάγει, ἀλλὰ καταπολεμεῖ τὰ ἡμέτερα συμφέροντα, ταῦτα εἶνε ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας εἰς οὐδένα Ἑλληνα συγχωρεῖται πλέον ν' ἀρνηθῇ ἐν συνειδήσει. Διὰ τοῦτο ποιούμενοι σήμερον λόγον περὶ Γαλλίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς παπικὰς προπαγάνδας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δὲν προτιθέμεθα ν' ἀποδείξωμεν ὁποίας βλάβης γίνεται εἰς ἡμᾶς πρόξενος ἢ περὶ τῆς ὁ λόγος Δύναμις, παρέχουσα πᾶσαν συνδρομήν καὶ προστασίαν εἰς τὸν Παπισμὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐλέγξωμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, τὴν πλάνην, ἐν ᾗ διατελοῦσι πολλοὶ Γάλλοι, καὶ δὴ οὐχὶ

ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς διαφόρους μοναρχικὰς ἀποχωρήσεις, οἵτινες εἴτε ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, εἴτε ἐκ κομματικοῦ συμφέροντος, εἶνε κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ οὐχ ἦττον ἢ ἐν τῇ Γαλλίᾳ αὐτῇ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐτι τῶν ἐλευθεροφρόνων δημοκρατικῶν, οἵτινες παραδόξως πως, ἐν ᾧ ἀφ' ἐνός ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ διώκουσι τὸν Παπισμὸν, φροντίζοντες ἐκ παντὸς τρόπου νὰ περιορίσωσι τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἐτέρου ὅμως θεωροῦσιν αὐτὸν τὸ σπουδαιότατον ἔρσιμα τῆς πολιτικῆς τῶν δυνάμεως παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, ὡς τοιοῦτον δὲ κρίνουσιν αὐτὸν ἐνταῦθα ἀξίον τῆς ἰδιαιτέρας προστασίας τῆς Γαλλίας.

Οἱ παπικοὶ ἱεραπόστολοι πρῶτον καὶ κύριον σκοπὸν προτιθενται τὴν διάδοσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἀρχιεποῦ αὐτῶν ἐκ παντὸς τρόπου. Κατὰ τοῦτο αἱ ἀρχαὶ τῶν Ἰησοῦιτῶν εἶνε ἀρχαὶ πάσης παπικῆς προπαγάνδας. Ὁ Παπισμὸς ὅμως δὲν εἶνε μόνον θρησκευτικὴ ἀρχή, ἀλλ' ἔχει καὶ σπουδαίας πολιτικὰς ἀξιώσεις, δι' ἃ πολλὰκις ἡ μάλλον πάντοτε, περιέρχεται εἰς διάστασιν εἰς τὰ Κράτη, τὰ κεκτημένα συνειδήσιν τοῦ προρισμοῦ αὐτῶν καὶ μὴ ἀνεχόμενα ἐπέμβασιν εἰς τὰ οἴκια. Ἦς ἐκ τούτου οὔτε ἐθνικῶς οὔτε πολιτικῶς σκοποῦς κατ' οὐσίαν ἐννοεῖ νὰ ὑποβάλλῃ παρὰ τοῖς ὁπαδοῖς αὐτοῦ τούναντι μάλιστα καταπολεμεῖ πᾶσαν τοιαύτην ἀξίωσιν αὐτῶν, ὅπως οὕτως ἐγγὺς αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὁ βίωσας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ καὶ περιεβλὼν αὐτὴν, θὰ ἐγνώριζε πάντως τοὺς καλουμένους Λεβαντινοὺς. Τί εἶνε οὗτοι; κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνας, εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι. Τὴν ἐλληνικὴν ἔχουσι μητρικὴν γλῶσσαν, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐξ αὐτῶν κατάγονται ἐκ τῶν ἐλληνικῶν νήσων. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε Ἕλληνας, οὐδὲ θέλουσι νὰ ὀνομαζῶνται οὕτω διὰ τί; διότι ἀσπάζονται τὸ παπικὸν δόγμα. Ἄν ἐρωτήσῃτε αὐτοὺς περὶ ἐθνικότητος, οὐδεμίαν τοιαύτην ὀνομάζουσι, λέγουσι δὲ μόνον ὅτι εἶνε ὑπῆκοοι Γάλλοι ἢ Ἀυστριακοὶ ἢ Ἀγγλοὶ ἢ καὶ Τοῦρκοι. Τοιαύτη ἡ δύναμις τῆς θρησκοματίας ἦν ἐξεγείρουσι παρ' αὐτοῖς τὰ ὄργανα τοῦ Παπισμοῦ! Ἀνθρώπους τοιοῦτους, ἀποβαλόντας πᾶσαν ἐθνικὴν συνειδήσιν καὶ παράδοσιν, ἔπρεπε νὰ ἀγαπῶσι πρὸ παντὸς οἱ Τοῦρκοι, τοῦτο δὲ καὶ πράττουσιν οὗτοι, ἐφ' ὅσον τὴν πολιτικὴν φρόνησιν δὲν ἀνατρέπει ἡ προσωπικὴ αὐθαιρεσία καὶ τὸ φιλάρπαγον ὑπαλλήλων ἢ ἰδιωτῶν. Διὰ τὰς συχνὰς ὁμοῦ αὐθαιρέσιαις καὶ καταπιέσεσι αὐτῶν ἀναγκάζονται οἱ Λεβαντινοὶ νὰ καταφεύγωσιν εἰς ζένας ὑπηρετικότητας καὶ προστασίας, ἐπιζητοῦσι δὲ ἐκείνην ἐξ αὐτῶν, ἣτις τὰ μάλιστα κατὰ τοὺς ἐκάστοτε καιροὺς ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶνε δὲ πρόθυμος νὰ δεχθῇ αὐτοῦς· διότι ἐπιτηδεϊότερα αὐτῶν ὄργανα πρὸς πᾶσαν ραδιουργίαν, κατασκόπευσιν καὶ διαφθορὰν δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι. Ὡς παρετηρήσαμεν ἤδη, οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἕλληνας ἀληθεῖς, ὡς τοιοῦτοι δὲ κέκτηνται ὅλην τὴν εἰς τὸν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα ἰδιαίτουσαν ὀξύτητα τοῦ νοῦς, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ἀποστερηθέντες τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως συναπέβλαλον καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀξιοπροσεΐας καὶ πᾶν φρόνημα πολίτου. Πρὸς τῷ ἐλληνικῷ πυρῆνι, ὃν ἀπ' αἰώνων κέκτηται ὁ Παπισμὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, προσέλαθε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἕτερα στοιχεῖα ἐν αὐτῇ ἐκ παντοίων φυλῶν καὶ ἐθνῶν ἀνθρώπων, οἵτινες βαπτίζονται εἰς τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἀδιαφορίας, καθίστανται καὶ αὐτοὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀληθεῖς Λεβαντινοί. Βίς τοιοῦτους ὁμοῦ ἀνθρώπους δύναται ποτὲ ἐν Κράτῳ νὰ στηρίξῃ πολιτικὴν δύναμιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Οὐδαμῶς, οὐδέποτε. Ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ στρατολογήσῃ κατασκόπους καὶ ὄργανα ἐπιτηδεῖα, διερμηνεῖς καὶ μεσίτας, ὅπως δι'

αὐτῶν κατορθῶν πολλὰ καὶ τάχιον μάλιστα, χωρὶς νὰ προσφεύγῃ ἐκάστοτε εἰς τὸν ὄγκον τῆς πρεσβείας· ἀλλὰ τοῦτο, πᾶν ἄλλο δύναται νὰ ἦνε βεβαίως, οὐχὶ ὅμως καὶ πολιτικὴ δύναμις. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν Λεβαντινῶν καὶ πᾶν ἄλλο Κράτος. Οἱ ἀνθρωποὶ οὐδὲν ἄλλο λατρεύουσιν εἰμὴ τὸ συμφέρον πρῶτον καὶ εἶτα τὸν Πάπαν, τὸν συγχωροῦντα εἰς αὐτοῦς τὰ πάντα, καὶ οὕτω καθησυχάζοντα ὀχληρὰς τινὰς τῆς συνειδήσεως τύφει. Τοιαῦτα εἶνε τὰ ἀληθῆ, τὰ γνήσια προϊόντα τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Πλὴν αἱ παπικαὶ προπαγάνδαι δὲν ἐπιδιώκουσι μόνον τὴν παρασκευὴν τελείων παπιστῶν, οὐδὲν ἄλλο γινωσκόντων τῆς γῆς ὑπέρτερον τοῦ Πάπα· αὐτοὶ εἶναι προσέτι γρατταὶ, ἐξερχόμεναι πρὸς πόλεμον καὶ μάχας, εἶναι δὲ φανερόν κατὰ τίνος στρατεύονται. Τὸ νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον παρ' ὀθωμανοῖς οἱ ἀξιοῦντες ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ἀποκλειστικὴν διαδοχὴν τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου εὐρίσκουσι ἴλιαν ἐπικίνδυνον. Τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου τὴν δόξαν θέλουσι δι' ἑαυτοῦς, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν σταυρόν. Διὰ τοῦτο τρέπονται κατὰ τῆς ταλαιπωροῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἀπ' αἰώνων μαρτυρικῶν διαγούσης βίον, ζητοῦσι δὲ νὰ ἀποσπᾶσωσιν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς, ὅτι δίδεωσε διὰ τοσοῦτων καὶ τηλικούτων κινδύνων ἐν θλίψει, στενοχωρίᾳ καὶ παντὶ διωγμῷ. Πρὸς τοιοῦτον τοῖνον ἐξέρχονται πόλεμον αὐτοὶ εἰς τὸ ἀσφαλὸς δρῶμενοι καὶ τὰς πρωτίστας κεκτιμένους προστασίας, διώκουσι δι' αὐτὸν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἀμειλίχως· διότι ὁ πολέμιος οὗτος εἶναι ἐκείνος, ὅστις πρῶτος ἐταπεινώσει τὴν ἐπαρθεῖσαν ὄφρυν τῆς Ρώμης, μεθ' ὅλας τὰς ἐκτετε ἐπιβουλὰς καὶ ἐπιθέσεις αὐτῆς, ἵσταται πάντοτε ἀκλόνητος πρὸς αἰώνιον ἐλεγχον τῆς ἀνάτου αὐτῆς πλάνης. Ἀλλὰ πρὸς πνευματικὸν ἐξεργόμενοι ἀγῶνα αἱ στρατταὶ τῆς Ρώμης, ἦκιστα πάντων ποιοῦνται χρῆσιν τῶν πνευματικῶν ὄπλων· καὶ πῶς; ὁ ἀγὼν θὰ ἦτο δι' αὐτοῦς ὄντως ἀ-

πελπίς. Δι' Ἰησοῦτικῶν σοφισμάτων καὶ συνονθυλευμάτων δὲν ρήγνυται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὁ θυρεὸς τῆς πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· διὸ ἐξ ἀνάγκης προσφεύγουσιν εἰς τὰ ὄπλα τοῦ σκότους καὶ τὰς μεθδεῖας τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τούτων δὲ μετέρχονται στρατηγικὴν καὶ διπλωματικὴν τέχνην, ὅπως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτικοὶ, ὅπου διὰ νὰ δύνανται νὰ καταβάλωσι τὸν ἀντίπαλον ἀρκοῦνται καὶ εἰς ἐξασθένειν αὐτοῦ, ποιούμενοι συγκαταβάσεις καὶ συναλλαγὰς πρὸς αὐτὴν τὴν συνειδήσιν τῶν πιστῶν, ἐάν μόνον καὶ ἐπὶ μικρὸν προσεγγίζωσιν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

Ἐκ τοιαύτης πολεμικῆς τέχνης προήλθεν ὁ **Οὐντιε-σιμός**· **Ὀρθόδοξος**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νομαρχία ὑπέμνησεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 50 τοῦ ἀπὸ 3 δεκεμβρίου 1836 περὶ ἀστυνομίας Διατάγματος, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκθεσις εἰκονογραφημάτων καὶ λιθογραφημάτων προσβαλλόντων τὰ δημόσια ἤθη, καὶ ἐσύστησεν αὕτῃ τὴν περιστολήν. Πολὺ καλὰ ἔκαμε!

Ἐν Πειραιεὶ προχθὲς μικροπόλεμος μεταξὺ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, εἰς τὰ παρὰ τὴν Καστέλλαν κοινὰ καταστήματα. Κατ' ἀρχὰς ὁ εἰς ἐπετίθη κατὰ τοῦ ἄλλου διὰ ξίφους. Ἐπειτα ὁ ἄλλος ἐπυροβόλησε διὰ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ ξιφουλκίσαντος, τραυματισθέντος ἐλαφρῶς εἰς τὴν κοιλίαν. Ὁ πυροβολήσας κατέφυγεν εἰς τὸ ἀσύλον ἄλλου κοινῶ καταστήματος· ἀλλ' ἐνῶ εἰσῆρχετο ἐπυροβολήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ δύο

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 562)

Εἶναι ἀληθὲς, ἐγενόμην θῦμα τοῦ πατρός ὑμῶν, ἀλλὰ κατεστρέψατε τὸ κακόν, Ἐρριέττη, ἐξηγοράσατε τὰ κακουργήματα τοῦ βαρону Δεσιμαίξ! Ἀλλὰ δὲν πρέπει πλέον νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου· ἡ ἐντελής λήθη τοῦ παρελθόντος, ἰδοὺ ὅ,τι θέλομεν ὁ πατὴρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγώ.

— Ἡ μήτηρ σας! ἐπεφώνησεν ἡ νεάνις.

— Μάλιστα, Ἐρριέττη! ἡ μήτηρ μου, τὸ ἕτερον τοῦτο θῦμα τὸ ὅποιον ἀπέδωκε εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅπως ὁ Λυκογιάννης ἀπέδωκε εἰς τὸν πατέρα του. Θὰ ἴδῃτε αὐτὴν μετ' ὀλίγον, Ἐρριέττη. Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀγαθὴ, ὅπως ἡ ἰδική σας. Δὲν σὰς γνωρίζει ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις σὰς ἀγαπᾷ, σὰς ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ὅ,τι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της ἐπράξατε.

Ἐρριέττη, ἀγαπῆτῃ Ἐρριέττη, σὰς ἀγαπᾷ καὶ με ἀγαπᾷ. Ἐρριέττη, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία· θ' ἀνήκωμεν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ· θὰ ἦσθε ἀξιολάτρευτος σύζυγός μου! . . .

— Σύζυγός σας!

— Τὸ παρελθόν, Ἐρριέττη, ὁ βαρὸνος Δεσιμαίξ τὸ πῆρε μαζὶ του εἰς τὸν τάφον! Ἐπαναλαμβάνω, θέλω τὰ πάντα νὰ λησμονηθῶσιν. . . Ἀκούσατε. Μετέβημεν ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ μου εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίξ. Ἐνώπιον τοῦ πτώματος τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ἀπεκαλύφθη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρῶν θλιβερῶς τὸν ἀνθρωπον ὅστις τοσοῦτον ἐποίησε κακόν, ὅστις ἐγένετο αἴτιος τοσοῦτω μεγάλων ὀδυνῶν, εἶπε τὰ ἐξῆς: ἌΓαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν, σὲ συγχωρᾷ! Ἡ Ἐρριέττη, ἡ συγχωρήσις τοῦ πατρός μου εἶνε ἡ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ νεάνις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Σωσάννας καθήμενης πλησίον της καὶ ἤρξατο οἰμώζουσα.

Ὁ Ἰωάννης καταλαβὼν τὰς χειρὰς της κατησπάζετο αὐτὴν. Αἶφνης κρότος βημάτων ἀντήχησεν ἐν τῇ κλιμακί.

Ἡ Σωσάννα ἔτεινε τὸ οὖς.

Τὰ βήματα ἀντήχησαν εἰς τὸν διάδρομον, ἔπειτα δὲν ἤκούοντο, ἀλλὰ φωνὴ τις εἶπεν:

— Εἶνε ἐδῶ;

Σχεδὸν ἀμέσως ἠνεώθη ἡ θύρα καὶ ὁ μαρκήσιος, ἡ μαρκησία καὶ ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον. Μόλις ἤδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὸ τερπνὸν σύμπλεγμα, διότι αἱ δύο νεάνιδες καὶ ὁ νεανίας ἠγέρθησαν ἀμέσως.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ θεία σας μαρκησία

διακρίνεται ο κεντρικός στις προώρισται να συμπεριλάβη εν εικόνη τον Θεόν.

Ο ναός λοιπόν ούτος από χθές σημαιοστεφής, έχων δ-ψιν πολεμικού πλοίου εν επίσημω ημέρα με τας ποικιλο-χρούς—πλήν φεύ! ξεθωριασμένας—σημαίας του και την άένανον κωδωνοκρουσίαν του εκάλει τούς πιστούς και περιέρ-γους υπό τας επιβλητικὰς στοάς του όπου παράταξις δι-σκων μετά τινων εγχαθέτων χαρτονομισμάτων, βροχή άν-θονέρου και αβροθείας τών επιτρόπων και χαλαρά δε-καρών άνέμενον τούς προσερχομένους. Αί έργάτιδες τών έρ-γοστασίων ένδουθεύσαι τὰ καλά των, οί νησιώται περιβλη-θέντες τήν έν τριγμῶ και βριγμῶ δρόντων ακολουθοῦσαι αὐτούς μαλόνειον βράκαν και τας άμιλλωμένας πρὸς τὰ κωδωνοστάσια του ναοῦ ύψικαρήνους φεσάρας των, εκάστη φεσῶ κρεμασθεῖσα εις τήν μακρύτεροσάτην φούντα της, αἱ ώραιαι μας προσωποφανισθεῖσαι έντός ίσολέμων κα-πελλίνων και κᾶτι λαμπάδες—μά τί θεολαμπάδες!—άκο-λουθοῦμεναι από τινα μικροσωμότερα και άντιστρόφου ευθύ-τητος αὐτῶν γρατθια, όλα αὐτὰ άναμιξ, συμπλέγθην, κου-λουβαχαιστί άπετέλουν τον πρό της εισόδου του ναοῦ όγ-κον, όγκον κινούμενον, εισερχόμενον, εξερχόμενον, πηγαινο-ερχόμενον ώς παλίσροια Ευρίπου, θέτοντα τὸ χέρι πρὸς εξα-γωγὴν κερμάτων και προφύλαξιν εκ των λωποδυτῶν, που μὲν λαμβάνοντα άγαλματώδη στάσιιν εξ εὐλαθείας πρὸς τινα εἰκόνα, που δὲ άφαιρούμενον χάσκοντα εκ θαυμασμοῦ πρὸς ἄλλην ένσαρκον εἰκόνα. Καί τέλος έν τῇ φιλευσεβεί συζήτη-σει περί τῶν τροπαίων του τουρκοφάγου άγίου Κωνσταντί-νου μή παραλείποντα και τήν πολιτικὴν του λίμαν έν τῇ Μουτζόπουλος και Σουλίσσης έμάχοντο ώς αένεστώς» και αμέλλων» εις αδριστικὰς και αεύκτικὰς» έγκλήσεις και άπειλητικὰς μεταξὺ του όχλου άντεγκλήσεις.

Οί έντό; Ιερουργούντες πανοσιώτατοι πατέρες ολονει εκ-δικούμενοι τήν άγρυπνίαν ήν χάριν του νεοεγκατασταθέν-τος τῇ πόλει μας άγίου υπέστησαν από χθές, ειχον βάλλει-τούς πλέον διαπασῶν, κοιτράλιτο, διατόρους τόνους τῶν φωνῶν και ήτο τουτο μία δικαία κάπως διαμαρτύρησις κατά της άξιώσεως τῶν άρχῶν του να δοθῇ μάκρος εις τήν πανήγυριν πρὸς περισσοτέραν έπισμοποίησιν, αλλά και τουτο πάλιν δέν ήτο εις οκινώτερον δικαιολογημένος λόγος της άρχῆς άν άποβλέψωμεν πρὸς τὸ καθιερωθέν έθιμον του σεβασμοῦ της θελήσεως τῶν ψυχορραγούντων.

Τοιαύτην εξ εφόδου άλωσιν του ναοῦ παρά του πρό τῶν πυλῶν του συνωστιζομένου πλήθους μετά τὸ πρόσταγμα του Σεραφεῖμ "Αρτις άρατε πύλας» δέν πιστεύομεν να άπήν-τησεν ο άγιος Κωνσταντίνος εις τας νικηφόρους μάχας του. Φουσταί καταπατήθησαν, καπέλλα άγέρωγα εις κλακ μετε-βλήθησαν, καπνοσπιρτοβῆκαι λωποδυτικῶ εξορκισμῶ άνε-λήθησαν, γυναῖκες έμωλωπίσθησαν και άνδρες επληγώθη-σαν! Καί μετά τοιαύτην φωνικὴν και περιφανῆ νίκην, έ-παιάνισε και ή αφιλαρμονικῆ τριόργανος του δήμου μου-σικῆ εις τὰ προπύλαια του ναοῦ τὰ επίνικια «"Ερη-Ερη-νάκι μου» και τήν απήτα του σπανοῦ» συγκινήσασα τὰ πλήθη άτινα διελύθησαν ήσύχως και επί παραδεισιακάς έλπίσιν επανήλθον εις τὰ ἴδια.

Ω; έν ολίγους ήδυνήθημεν να σᾶς μεταδώσωμεν τοιαῦτα δπῆρξαν τὰ εγχαίνια του «'Αγίου Κωνσταντίνου» όπερ έρ-γον κατέχει τήν κύκνειον θέσιν πρὸς τήν γιγάντειον έργο-δημιουργίαν του άπερχομένου διαμαρχου Μουτζόπουλου και του όποίου ο διάδοχος ευχόμεθα να φανῇ υπέρτερος έν έρ-γοις πρὸς τήν ευήμερίαν του τόπου και διατήρησιν, άν θε-

λη, της δημοτικότητας αὐτοῦ, εἶτω και μεταξὺ τῶν ζυπο-λύτων.

Τορὸς

ΑΠΑΓΩΓΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΑΛΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(Εκ του Ζακυνθίου «'Εξεταστοῦ»).

Εμβρόντης και υπό τὸ κράτος γενικῆς εξεγέρσεως και άγανακτήσεως διατελεῖ ή κοινωνία ήμῶν από της πρωίας της παρελθούσης Τετάρτης, άφ' ής γενικῶς έγνωσθη τὸ σκανδα-λώδες και πρωτοφανές ένταῦθα τερατούργημα, όπερ άπετόλ-μησε γιαντισσαρικῶ τῷ τρόπῳ, ο άντιπρόσωπος του βασιλέως, ο διοικῶν λαμβαρδιανῇ ευνοία τον ήμέτερον νομόν κ. Μανω-λάκης Βενιός.

Τὸ τερατούργημα τουτο εἶνε τὸ εξῆς: Ο κ. Δ. Σκούρτης ή Σπαθάρος έμπορος συνέζη, από δέκα ήδη ετών, μετά της Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ, μητρὸς τεσσάρων τέκνων, ών τὸ τε-λευταῖον θηλάζει εισέτι. Η γυνὴ αὐτῆ, περίπου εικοσιπεν-ταετίς, καλλιπρόσωπος μάλλον και λίαν κομψή, οὐχι δ' ά-μέτοχος και φιλαρέσκου τινος επιτηδεύσεως, επέσυρε τὰ φλο-γερά βλέμματα του νομαρχούντος Βενιού, όστις διὰ πάσης έρωτόπου μεθόδου επείρατο να τήν καταστήσῃ κοινωνόν της πρὸς αὐτὴν έρωτικῆς μανίας του. Δέν επιμένομεν εις τὰς λεπτομερείας και τὰ επεισόδια της έρωτικῆς ταύτης εκτρα-τείας, άτινα εἶνε τὸ θέμα της καθημερινῆς όμιλίας του τύπου, οὐδὲ θέλομεν να εξετάσωμεν μέχρι τίνος βαθμοῦ επιτυχίας εστέρθη ή κυνηγετικὴ τέχνη του έρωτομανοῦς νομαρχούντος. Η γυνὴ διαμαρτυρομένη έντόνως επίβεβαιότι ότι τήν επολιόρ-κει σωρεία έρωτικῶν επιστολῶν και δώρων και ύποσχέσεις περί ταχίστης συζεύξεως, εάν συγκατετίθετο και ενέδιδεν εις τὰς προτάσεις του.

Ο κ. Σκούρτης, μεθ' οὔ συνέζη ή ρηθείσα Ρουμπίνα Παλα-μηδᾶ, ειχεν άποφασίσει δριστικῶς να τήν στεφανωθῇ τήν 4 7 βρίου, ίνα νομιμοποίησῃ οὕτω και τὰ 4 τέκνα του. Τουτο μαθὼν ο νομαρχῶν κατέστη έτι μάλλον επίμονος πὸς τινων ήμερῶν και σφοδρότερος εις τὰς προσπάθειάς του, όπως πα-ραπειθῇ τήν γυναῖκα να στέρξῃ εις τὰς προτάσεις του.

Βεβαιούται ότι υπάρχει επιστολὴ, έν τῇ ο νομαρχῶν εξε-φράζετο διά τῶν εξῆς περίπου: α Σε, τήν όποίαν άναπῶ και λατρεύω, όπως λατρεύει ο τυφλὸς τὸ φῶς του ήλιου, όπως τὸ παιδί τὸ γάλα που τὸ τρέφει—Η ζωὴ μακρὰν από σε δι' εμε εἶνε βάρος.—Εάν δέν γίνῃ ο,τι θέλω δέν θα παρα-πονεθῶ εναντίον κανενός, αλλά πᾶν ο,τι όρίζω νομίζω ότι δύ-ναμαι να τὸ καταστρέψω (δηλ. άπειλεῖ τήν δυστυχῆ ότι θα αυτοκτονήσῃ). Ρουμπίνα σύζυγέ μου! γνώρισε καλῶς ότι ά-νευ σου εἶνε αδύνατον εγὼ να υπάρξω. Εἶσε ή ψυχὴ δι' εμε. Δύναται σώμα χωρίς ψυχῆς να ζήσῃ; Όχι. "Ετσι και εγὼ, διότι εγὼ εἶμαι τὸ σώμα, και σὺ ή ψυχὴ: Εάν ποτε περα-στικῇ τὸν τάφον μου σιμώσῃ; να μὴ σταθῆς—ή πλάκα τί γράφει ν' άναγνώσῃς.—Παύω δέν δύναμαι πλέον ή χεῖρ μου τρέμει ένθυμοῦ τον εξ αιτίας σου δυστυχῆ, Μανώλην».

Εκαστος ας φαντασθῇ, όποίαν επιτροπὴν ήδύναντο να εξε-ασκήσωσιν επί του πνεύματος νέας γυναῖκός, τοιαῦται έρω-τικαί εκχύσεις, προσερχόμεναι από τον Νομαρχην Ζακύνθου. Τὸ πράγμα δ' εξηκολούθει λαθραίως υποβόσκον, οτε τήν έ-σπεραν της παρελθούσης Τρίτης, περί τήν όγδόνῃ ώραν, δια-μενούσης της Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ έν τῇ οίκια της μητρὸς της, αἰφνῆς εμφανίζεται άπροσδοκῆτως μεθ' όρμης πυρώδους

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τάντα, 2 Σεπτεμβρίου.

"Ιτο Ζεύς! ή χολέρα δέν ύπάρχει, άν μη σποραδικῶς, ά-ποβαλούσα τέλειον τον κακοήθη και θανατηφόρον χαρακτή-ρα, ασφαλῶς δὲ άν και βραδέως λείπουσα τον καταλαβόντα.

"Αν και καλά καλά δέν εἶμπορεῖ τις τήν αλήθειαν να έ-ξακριβώσῃ παρά τῶν Ιατρῶν, διότι δεινὴν σύγχυσιν πά-σχουσι και αντίφασιν, άν και καθ' ήμέραν δελτία υγειονο-μικὰ εξεδίδοντο, έντούτοις οὔτε ακριβῶς, οὔτε πιθανῶς, οὔτε σχετικῶς δύναται τις να ύπολογισῇ τον αριθμόν τῶν θυμάτων.

"Εντε Καίρω και 'Αλεξανδρείᾳ και έν ταις πρωτεύουσαις τῶν νομῶν, πράγματι τὰ υγειονομικὰ δελτία ήσαν σχεδόν σύμφωνα πρὸς τήν αλήθειαν, αλλά εις τὰς κόμας, αλλά εις τὰ χωρία Κύριος οἶδεν. Συνέβη πολλάκις εις χωρία τινὰ και μάλιστα διά τον φόβον του άποκλεισμοῦ, τὸ πνεῦμα της καταστροφῆς να φυσήσῃ και να άβύσῃ τόσας πνοάς, και έντούτοις επισήμως να μὴ έχη εἰδῆσιν ή Κυβέρνησις: άλλ-λοτε πάλιν να σημειωθῇ κόμη τις με τον αυξόντα αριθμόν τῶν 5—6 επ' ολίγας ήμέρας, και μετά ταῦτα να δημο-σιευθῇ χάρις εις τὰ δραστήρια μέτρα του επάρχου τὸ κα-κὸν επνήγῃ έν τοις σπαργάνοις και τὸ κακὸν να έδασί-λευε πρὸ πολλοῦ, οτε δὲ επισήμως έγνωσθη, δέν ήτο κακὸν έν σπαργάνοις, αλλά γεγηρακὸς έν τῇ κόμῃ, πολλοὺς θύσαν και τελευταῖον θυσίασθέν, ώστε τὰ 5—6 εκείνα θύματα δέν ήσαν αἱ άπαρχαί της άσθενείας, αλλά τὸ τέλος.

"Αλλοῦ επιτήδειός τις Σέχης (δημοτικὸς πάρεδρος) έπαμ-φροτερίζων, ευρωπαϊὸς δηλ. έν Ευρωπαϊοις και Φελάχοις έν Φελάχοις, διά τούτων μὲν άπέκρυπτε τήν νόσον εισβαλοῦ-σαν, δι' εκείνων δὲ διεδίδεν, ότι τὰ εκτακτα αὐτοῦ μέ-τρα έσωσαν τὸ χωρίον» ώστε στατιστικῶς «'Αρκαδίην αι-τεῖν» ο αιτῶν τήν αλήθειαν: αλλά κατά τον πιθανώτερον ύ-πολογισμόν και διά τήν σπάνιν τῶν Ιατρῶν και διότι ή ά-σθενεία δέν ειχεν άρχισιν χαρακτῆρα, άν μη έν Σιμπιν-ελ-Κὼμ, ένθα εδειξαν σπάνια δείγματα θελοθυσιας οί πρόρι-μοι του ήμετέρου Πανεπιστημίου Τσάμης και Μικρός, εθέ-ρισεν υπέρ τὰς 40,000· ή μάλλον ως ειπεν άγιός τις Μα-κράκης, μετά διήμερον νηστείαν άπαντήσας πρὸς Ιερολογι-οπάτους Φελάχους διαπορούντας και έρωτῶντας αὐτόν, διατί μόνον Φελάχους τὸ πλείστον ο θεός ανακαλεῖ, διότι, ειπεν ο ευσεβῆς άνθρ, εκρήμνισε τείχος τι του παραδείσου και ο 'Αλάχ εχειάσθη εργάτας» και οί άπλοτικοί Φελάχοι με τήν χαράν των» ώστε πρὸς τὸ παρόν τὰ θύματα εἶνε με συμπερασμόν και μάλιστα τῶν χωρίων. "Αλλά τί συμ-φέρον ειχον ίσως διαπορῶν τις έρωτήσῃ, ίνα άποκρίψῃται τήν νόσον; Πρῶτον διότι δέν τήν έφοβοῦντο του θεοῦ λέγοντες ότι εἶνε και αὐτῇ, έπειτα έφοβοῦντο τον χολερικόν άπο-κλεισμόν. Τί δὲ θα εἰπῇ χολερικὸς άποκλεισμός; θα εἰπῇ Γουδι με τούς πεινώντας και Κάνθαρος με τούς ελογιώντα-τας, αλλά Γουδι και Κάνθαρος έν τετραγώνῳ, διότι οὔτε έν άβελτηρία πρωτεύομεν. "Επειτα ο καίμενος ο Μαμούρη- (επαρχος) ειχε τὸ συμφέρον τὸ ήθικόν να διαδώσῃ, ότι έ-σωσε τὸ χωρίον διά της πατρικῆς του μερίμνης και τὸ ὑλι-κόν, να κοιλώσῃ οτας άντιχολερικὰς συνδρομάς συνέλεξεν.

Συνέβησαν μάλιστα και μερικὰ, ο θαυμασιῶς περιγράφει ο ευφύεστασος Πουσκιν «έν τῷ γενικῶ αὐτοῦ επιθεωρητῆ» 'Ιδού προσόμοιόν τι συμβάν ένταῦθα. Παρουσίασθη πολὺ-γλωσσος και πολύπατρις άνθρ, εκτακτος άντιπρόσωπος του αντιβασιλέως και διέταττεν άπ'εδῶ και διέταττεν άπ'έκει,

ἀλλ' αἱ διαταγαί του ἐξετελοῦντο, ὅσον καὶ αἱ πατρικαὶ συμβουλαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι. Τί κάμνει ὁ ἐρίφης, τὸ κόπτει λάσπην εἰς τὰ χωρία, καὶ, αἰ, ἐσεῖς ἔχετε ἀκάθαρτα, ἐδῶ εἶδα ἓνα πτώμα, εἶμαι ὁ ἑκτακτος ἀπεσταλμένος, πρόστιμον εὐθύς, 30, 50 60 λίρας» κατὰ τὸ χωρὶο καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἐπέταττε τὸν γενικὸν διοικητὴν, ἐπέμπε τηλεγραφήματα καὶ χαιρετίσματα μετὸν παρατυχόντα πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα καὶ ἔγεινε ἀφαντος ὡς ὁ ἦρω; τοῦ Πούσκιν, ἓνα πρῶτ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱατροὶ δὲν ἐράνησαν ὑποδείστεροι εἰς τὴν σφαῖράν των, ἀν μὴ διὰ τὸ ἀγυρτικὸν καὶ φυλάργυρον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ τὸ ἀνωφελὲς καὶ ἀντιπατικόν, ὡς τῶν ὁμοτέχνων τις ἀπέδειξε διὰ τῆς Ὁμοροίας εὐφυῶ, ἀν μὴ σπουδαίως· ἐγὼ αὐτὸς ἔχω χοληρικὸν ἐνθῆμιον, ἔκθεσιν διατυμπανισθέντος ἱατροῦ ἐπὶ ἀντιχοληρικότητι, ἀλλὰ τὸ πρῶτ καὶ ἄλλα τὸ βραδύ λέγουσαν· ἀλλὰ νέϊσσα. Μετὸ συγχωρεῖτε διὰ τὸ τουρκικόν, ἀλλὰ νομιζῶ καιρὸς τὰς γαλλικὰς φράσεις νὰ ἀντικαταστήσωμεν δι' ἀνατολικῶν, ἀφοῦ ὁ Ζεῖμπέκος Ζεῖμπεκοῦ διεδέχθη τὴν Ζιροφλέ-Ζιροφλά. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν χολέραν. Δεινὸς λοιπὸν ἀγὼν συνήρθη καὶ περὶ τῆς πατρίδος· καὶ περὶ τῆς βροτολοιγότητος· ὅσοι μὲν εἶχον παχὺν μισθόν, ὑπὲρ τὰς 25,000 ὅσοι δὲ οὔτε πεντάραν, 100,000 λέγουσι τὰ θύματα, ὧν 30,000 μὲν ὁ φόβος, 30,000 ἡ χολέρα καὶ τὰ λοιπὰ ἡ ἱατρικὴ ἀφήρησαν· ἐγὼ δὲ νομιζῶ ἐν μέσῳ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ἐξέλιπε τὸ κακόν· ὡς δὲ μετὰ δεινὴν τρικυμίαν ἡ θάλασσα ἐκβράζει πολλά, οὕτω καὶ μετὰ τὴν ἀσθενεῖαν οἱ ἱατροὶ ἤρχισαν τὰ ἴδικά των καυμένε Μολιέρη!

Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιτροπὴ ἦτε Γερμανικὴ καὶ Γαλλικὴ μελετῶσι καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ σιωπῶσι, μηδὲν ἐκστομίσασαι, ἀν μὴ ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς γερμανικῆς ἐζήτησεν 20 πιθήκους. Τάλανες πίθηκοι! μέλλει ἐπ' αὐτῶν νὰ κάμη δοκιμιάς.

Ἀέγεται, ἀλλὰ μετ' ἐπιφυλάξεως ὅτι ὁ Γερμανὸς οὗτος κ. Κὼχ, αὐτὸς οὗτος ὁ ἐπιδειξὼς τῷ αὐτοκράτορι τὰ φθισικὰ ζωῦφια, λέγεται ὅτι ἀπέστειλε πλήρη κιβώτια σπόρου χοληρικοῦ τῷ κ. Βίσμαρκ, ἵνα δι' αὐτοῦ συγκρατῆ τὴν συμμαχίαν του, ὡς φοβήτρον αὐτὸν ἐπιδεικνύων· τοῦ διαβόλου τὸν Βίσμαρκ ἀπὸ πάντων ὠφελεῖται, κοντεύει νὰ εἶναι ἀξίος ὡς τὸν Τρικούπην.

Ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς ἡσυχίαν τῶν αὐτοῦ γράφω ἐκ νέου ὑμῖν, ὅτι ἡ χολέρα, ὡς νὰ ἀναγνωσθῆ ἡδὴ ἡ ἐπιστολή, θὰ ἦναι διαγεγραμμένη ἀν μὴ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ὑγειονομικῶν δελτίων. Μηδεὶς δὲ τρομάξῃ, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἀκόμη ἀκούονται κρούσματα εὐλογιακὰ ἐν Πειραιεῖ, ὡς τοῦλάχιστον αἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουσιν. Ἴσως ὅμως ἡ χολέρα δειλοτέρα τῆς εὐλογίας τρομάξῃ μετὸν ὑπέροχον μισθόν τῶν ἐξ Ἀγγλίας κατελθόντων ἱατρῶν καὶ φύγῃ.

Δέκα δηλ. ἱατροὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀντὶ λίρων 100 ἀγγλικῶν τὸν μῆνα, ἦλθον σπεύδοντες, μεσοῦντος τοῦ κακοῦ, καὶ ἀν μὴ ἀποτελεσματικῶς ἐπολέμησαν αὐτὸ, παρὰ πάντων ἄμως ὁμολογεῖται, ὅτι ἐδειξαν ἑκτακτον καὶ ἀκούραστον διάθεσιν καὶ ἱατροῦ καὶ νοσοκόμου χρέη ἐκπληροῦντες, διότι εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, ἡ χολέρα δὲν θέλει λόγια καὶ συνταγὰς, ἀλλὰ χάδια καὶ τριψίματα.

Τοῦ λόγου δὲ ἐπὶ Ἀγγλοῦς ἱατροῦς ἐλθόντος νομιζῶ καλὸν νὰ εἶπω ὅτι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπραξαν θαύματα ἀξία ἀναγραφῆς ὑπὲρ τῶν παθόντων στρατιωτῶν, ἡμέρας καὶ νυκτὸς τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν ὄντες, διὰ τοῦτο

δὲ σχετικῶς ἐλάχιστοι μὲν στρατιῶται, πλείστοι δὲ ἀξιωματικοὶ ἀπέθανον.

Ἀλλ' οἷαν μέρηναν ἐπέδειξαν οἱ τε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ἄρχοντες καὶ προεστώτες, ἄμα τοῦ κακοῦ ἀρξαμένου· ἐνῶ ὁ ἀγγλικὸς στρατιώτης εἶνε φελλάχος χορτάτος, μέθυτος καὶ χριστιανός· ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ ἐπιτήρησις ἡ διηνηκῆς! Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικούς, ἀρξαμένου τοῦ κακοῦ ἐπετάγη νὰ διαιτῶνται ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τοῖς στρατώσιν καὶ ἡ ἐπιταγή, κύριε ἀναγνώστα, ὅστις ἔβαλες τὰ γέλοια, ἄμα ἤκουσες διαταγὴν, ἡ διαταγὴ λέγω ἐξεπληρώθη· πολλοὶ μάλιστα μάθε καὶ τοῦτο, ὅτι ἔχοντες πρὸ τῆς χολέρας ἀδειαν ἵνα μεταβῶσιν εἰς Ἀγγλίαν, ἔμειναν οἰκειοθελῶς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὅσοι δὲ ἔτυχον ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπανάκαμψαν. Ἀφοῦ λοιπὸν γελᾷς μάθε καὶ τοῦτο τὸ μᾶλλον ἀπίστευτον, ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι, οὔτε τὸν μύστακα ἔχουσιν ἐστριμμένον, οὔτε τὸ βλέμμα ἀπειλητικόν, οὔτε τὴν γλῶσσαν ἀγέρωχον, οὔτε τὴν σακαράκην συρτὴν καὶ τραντακτὴν, ἀλλ' ἐν τούτοις μ' ὄλας τὰς τὰς ἐλλείψεις μετὸ θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν, ὅσῃν δηλ. χρειάζεται τὸ αὐγὸ νὰ γίνῃ μελάτο, πεζοὶ ἢ ἐριπποὶ ἔπρεχον τὰς ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου, αὐτοὶ οἱ χιονοβιοὶ.

Τὸ δὲ μάλα πεύργον, ὅτι παρετήρησα ἐπὶ δύο ἔτη ἐν Φιλιππουπολεὶ παρὰ τοῖς Ρώσοις ἀξιωματικοῖς. Τί διαβόλον, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, αὐτοὶ οἱ πρᾶοι, αὐτὰ τὰ ἀρνάκια, αὐτοὶ οἱ φιλόγελοι καὶ διασκεδαστικοὶ, ἀλλὰ μισέλληνες, εἶνε οἱ ἀτρόμητοι μαχηταὶ τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Αἴμου; Ἐνα καὶ μόνον οἱ ἐν Φιλιππουπόλει εἶδον Ἀύσανδρον τινα διὰ τὴν τραχύτητα καὶ σφοδρότητα καὶ βραχυλογίαν, τὸν Γούρκον. Πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἦσαν αἰλαροὶ καὶ εὐθυμοὶ ἐν ἅπαντι καιρῷ καὶ παιγνιώδεις, ἀχθεινὸν δὲ καὶ τραχὺ μηδέποτε μήτε φωνῆ μήτ' ὄψει ἔχοντες, ἀν μὴ ἐν πολέμῳ, ἐκεῖ δηλ. πού πρέπει· ἀλλ' ἀφοῦ ἤρχισαν ἄς ἀποτελειώσωμεν τοὺς Ρώσους, ὄλο κατὶ θὰ κερδήσωμεν. Ρητέον λοιπὸν ὅτι ἀν ὁ Γούρκος ἦτο τραχὺς τις καὶ σφοδρὸς καὶ βραχυλόγος ὡς ὁ Ἀύσανδρος, ἦτο καὶ λιτὸς καὶ ἀκακτικός· ὡς ὁ Ἀγασίλαος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν Λούκουλοι primo numero.

Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, ἀν καὶ δὲν μετ' ἐφίλευσαν καμμίαν φορὰν οἱ ἀχρεῖοι, δὲν ὑπολείπονται τῶν Ρώσων οὔτε στὸ φαγί, οὔτε στὸ πιότη, τὸ πολὺ, παρὰ πολὺ.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πολιτικὰ βαρετοὶ ἀνθρώποι, ὁ κόσμος δὲν τοὺς ἀγαπᾷ, ὁ ἔμπορος φοβᾶται μὴ δὲν κερδίξῃ ὅσα πρότερον, ὁ τοκιστὴς μὴ δὲν τοκίξῃ ὅσον πρότερον, ὁ ὑπάλληλος μὴ δὲν κλέπτῃ ὅσα πρότερον, ὁ διπλωμάτης μὴ δὲν ἔχῃ ὅσα πρότερον καὶ ὁ φελλάχος μὴ δὲν ξυλιζέται ὅσον πρότερον.

Ἀμὴ θὰ μείνωσιν ἢ θὰ φύγωσιν; Νὰ σᾶς εἶπῶ καὶ εἰς αὐτὸ τὴν γνώμην μου, ρητορευοῦσι μὲν ὡς φευζόμενοι, μηχανῶνται δὲ ὡς μενούντες, μακάριοι γὰρ οἱ κρατοῦντες.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ μεσαῖον πάτωμα τῆς ὀπισθεν τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου καὶ πλησίον τοῦ καφενεῖου τοῦ «Στάδιον» νεοδημότου οἰκίας, συγκείμενον ἐξ αἰθούσας, τριῶν εὐρυχωρῶν δωματίων καὶ λοιπῶν χρειῶδων.

Πληροφορίαι δίδονται ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καφενεῖου τοῦ «Στάδιον».

Ο ἱατρὸς-χειρουργὸς κύριος **Λούης** μετῴκησεν εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Σωκράτους οἰκίαν του, ἀκριβῶς ὀπισθεν τῆς Δημαρχίας. Δέχεται δὲ ἐπισκέψεις ἀπὸ τῆς **7-8 π. μ.** καὶ ἀπὸ τῆς **2-4 μ. μ.**